

3 Aar i sit Nummer; men jeg skal henvise til, at Regjeringsforlaget af 1876, som Landsthinget tiltraadte, satte Forfremmelsesgrænsen for Premierlieutenanter til 45 Aar og for Kapitainer til 55 Aar, men med Ret til at forlange Afsted 3 Aar tidligere. Det Forflag, som er forelagt af den høitærede Krigsminister, sætter Forfremmelsesgrænsen ens for Premierlieutenanter og Kapitainer, nemlig til det 55de Aar, men med Ret til at forlange Afsted ved det 52de Aar; men saa er der til den samme Paragraf føjet en Bestemmelse om, at Krigsministeren har Ret til ved den samme Alder — hvilket iøvrigt ogsaa gjælder Stabsofficererne, som jeg ikke finder mig foranlediget til at gaa nærmere ind paa — at indstille faadanne, der ikke egne sig til Forfremmelse, til Afsted. Flertallet finder det ikke rigtigt at gaa ind paa den af Krigsministeren satte høie Aldersgrænse for Premierlieutenanter, nemlig at sætte Grænsen ved det 55de Aar, selv om Bedkommende har den Ret, som der er tilfagt ham i Paragrafen. Vi ere derfor enige i at tiltraade Thinget, at gaa bort fra denne Grænse, som af Krigsministeren er foreslaaet; der har været indenfor Flertallet delte Ansuelser om, hvorvidt man burde sætte Aldersgrænsen saaledes, som den var foreslaaet i Lovforslaget af 1876, eller som den staar i den nugjældende Hærlow; men vore Betænkkeligheder i saa Henseende ere blevne overvundne ved, hvad der er blevet vedtaget af Rigsdagen og sanktioneret i Loven om Søværnets Ordning. Der har man sat Grænsen til 42 og 52 Aar, og det synes, at man snarere skulde kunne sætte Aldersgrænserne noget høiere ved Søværnet end ved Hæren. Vi have derfor foreslaaet at blive staaende ved de nugjældende Grænser.

Jeg skal nu vende tilbage til de Paragrafer, som jeg gik bort fra, nemlig om Kjøbenhavns Væbning, og kommer der til Ændringsforlagene under Nr. 68 og 69, der kun ere en ligefrem Følge af, at Frederiksberg er gaaet ud. Til § 131 er der foreslaaet at „andet Aar“ rettes til „trede Aar“. Paragrafen angaar Bornholms Væbning. Som Følge af den Turnus, der er foreslaaet af Flertallet ved Fodfolket, vilde Mandskabet, naar det hvert andet Aar skulde overføres til Bornholms Væbning, ikke komme til at faae nogen Gjenindfaldelse ved Linien, og det synes dog hensigtsmæssigt, at det, inden det gaar over i Bornholms Væbning, har været idetmindste to Gange til Dølse ved Liniestyrerne. — Til § 136 i Folkethingets forlaget have vi stillet et Ændringsforflag, som gaar ud paa en anden Affattelse af det Stykke, der handler om, hvilke Love der som Følge af Hærløvsforlagets Vedtagelse skulle tabe Lovkraft. Der er jo ingen Tvivl om, at Loven af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning ophæves; men derimod har det været os tvivlsomt, om det gaar an at

hæve Loven af 28de Mai 1870 om Ordningen af Kjøbenhavns Væbning, navnlig saalænge Søvningsloven for Hæren ikke er vedtagen, hvor afstillelige af de Bestemmelser, som vedrører Kjøbenhavns Væbning, have fundet deres Plads. Vi have derfor troet det rigtigt at foreslaa, at Paragrafen gives en saadan Ordlyd, at man kan se, at der af Loven af 28de Mai 1870 kun bortfalder det, som er forandret ved nærværende Lov. — Til Slutning skal jeg omtale Ændringsforlaget under Nr. 74. Da vi foreslaa at forandre Grænsen for den Tid, hvori en Premierlieutenant og Kapitain kan blive staaende i Hæren, og forførte den med tre Aar, have vi fundet det rigtigt at foreslaa, at der i Loven indsættes en Bestemmelse, som siger, at denne Regel i en vis Tid, nemlig de første tre Aar, ikke skal træffe de nuværende Kapitainer og Premierlieutenanter i Linien. Ligeledes have vi troet det hensigtsmæssigt at foreslaa Thinget, at der i Loven indkom en Bestemmelse om, at de Premierlieutenanter af Artilleriet og Ingenieurkorpset, som ved denne Lovs Ikrafttræden ikke have gennemgaaet Officerskøleens ældste Klasse, beholde deres Ret til Forfremmelse, naar de iøvrigt dertil matte anses egnede. — Jeg tror nu, at jeg omtrent har gennemgaaet alle de vigtigste Punkter i Lovforslaget, det staar idetmindste ikke for mig i Døbløkket som om jeg skulde have oversprunget noget Punkt af mere Betydning.

Formanden (Liebe): Jeg antager, at den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kred (Bloug) ønsker Ordet med Hensyn til det af ham oprindelig under Nr. 76 til § 11 stillede Forflag, som nu er Ændringsforflag til det samlede Ændringsforlags § 12.

Bloug: Jeg har som Medlem af Udvalget med stor Villighed sluttet mig til de Sagtyndige, og der er kun et eneste Punkt, hvori jeg ikke har kunnet gjøre det, ikke fordi jeg tiltror mig nogensomhelst Sagkundskab i hele denne Sag, men fordi det Maal, hvortil jeg sigter, maaske ligger noget ud over det, som de fleste Medlemmer tro, at man her maa stræbe efter. Det er imidlertid kun lykkedes mig at vinde Tilslutning hos et eneste høitærede Medlem af Udvalget, og jeg gjør mig derfor aldeles ingen Illusion om ved en Veltalenhed, som jeg ikke besidder, at kunne drage det større Antal af Thingets Medlemmer med mig. Jeg maa imidlertid alligevel fastholde mit Forflag, fordi det er en Overbevisning hos mig, at den Tanke, der ligger deri, er sund og rigtig og vil være til Gavn, ikke blot for Hæren, men i det Hele for Ungdommens Uddannelse. Jeg har allerede for 13 Aar siden, da den nugjældende Hærlow var til Forhandling i dette Thing, fremsat min Veflagelse over, at den Kommission, som da var nedsat over de militære Love,